

Zoubková víla a nezbedné šaty

Martina Kuchařová

Ištramanda byla pěkná treperenda. Oči jí jiskřily, jak prskavky o silvestrovské noci, a smíchy se prohýbala snad každých pět minut. Smát se a mít z něčeho legraci ostatně milovala na světě asi nejvíce. Její maminka nejvíce na světě milovala zase Ištramandu, ale to její lumpačení a neustálé chichotání se mamince rozhodně nezamlouvaly. Být zoubkovou vílou totiž není žádná legrace, ba naopak, je to velice vážná a zodpovědná věc! A ne každé holčičce se poštěstí, že se narodí jako zoubková víla, a ještě s takovým důležitým úkolem. Ale on ji ten smích brzy přejde, pomyslela si maminka a povytáhla při té představě obočí důležitě nahoru a významně našpulila rty. Už zítra nastupuje Ištramanda do učení a tam není pro nějaké legrácky místo. Maminka dlouze vzdychla a zasněně se zadívala kamsi do dáli.

V tom se Ištramanda odkudsi obrovskou rychlostí vyřítila, div že maminku neporazila.

„No tak, no tak, mladá slečno, kam se to valíte jako velká voda?“

„Mami, ale tak promiň, podívej, co jsem našla na půdě, nejsou krásné? Co kdybych si je zítra oblékla?“ vyhrkla Ištramanda a zatočila se vesele dokola, až se na ní střapaté modrobílé šaty úplně roztančily.

„Holčičko zlatá,“ vykulila na ni oči maminka. „Vždyť to jsou moje ztracené studentské šaty! Kdepak jsi je našla?“

„Vždyť říkám, na půdě! Nikdy předtím jsem je tam neviděla. Jsou tvoje?“

„No, víš, holčičko moje, tyhle šaty jsou kouzelné. A ano, byly moje. Jen si vždycky tak trochu dělaly, co chtěly... Jednoho dne se ztratily a od té doby nebyly k nalezení.“

„Jééé, kouzelné říkáš? V tom případě se mi jistě budou hodit! A můžu si je tedy nechat? Maminečko, prosííím!“ škemrala Ištramanda, tváře jí jen hořely vzrušením.

„Jsou krásné, to ano. Ale víš jistě, že si je chceš vzít první den školy? Jak říkám, byly vždycky trochu zlobivé,“ dodala nejistě maminka, ale když viděla Ištramandin nadšený obličej, neměla to srdce dál odolávat.

„Tak dobrá. Ukaž se mi ještě, ať si tě v nich dobře prohlédnu.“

Druhý den ráno se všechny nové zoubkové víly sešly před školní budovou. Pokukovaly rozpačitě jedna po druhé a v duchu si navzájem obdivovaly šaty. Jééé, tyhle růžové s puntíky, ty jsou krásné. A tyhle zelenkavé, jak se pěkně třpytí! Ištramandiny šaty rozhodně nezůstávaly pozadu. Zanedlouho si pro mladé víly přišla třídní paní učitelka a zavedla je do jejich nové třídy.

„Milé víly. Toto je pro vás velký den. Dnes naplníte svoje poslání a stanete se opravdovými zoubkovými vílami. Budete přinášet dětem radost a zasadíte se o jejich zdravý chrup. A to je velmi zodpovědná práce!“ rozhovořila se paní učitelka a po malé odmlce pokračovala: „A nyní vás čeká první úkol. Na kouzelném papírku, který každé z vás pološím na lavici, najdete úkol, který musíte splnit, abyste mohly dál pokračovat v učení a zdokonalovat se tak v zoubkovém vílování.“ Když obešla celou třídu, na každé lavici svítilo po jednom bílém čtverečku složeného papíru. „Otevřít zadání teď!“ tleskla paní učitelka a po třídě to zašumělo a zašustilo, jak každá víla nedočkavě otvírala svůj úkol a při tom se neubránila nervóznímu mumlání. Ištaramanda rychle přelétla očima zadání a s úsměvem vydechla: „Brnkačka!“ Na papírku se kouzelným písmem, které již od narození uměla přečíst, objevil tento text: *Jasmínová ulice číslo 45, 5.patro, severovýchodní okno, 6letá Adélka, jednička dole pod červeným polštářem, kinder vajíčko z centrálního skladu.* Jasmínovou ulici Ištaramanda dobře znala, několikrát si tam s kamarádkami hrály na dětském hřišti. Tak teď ještě najít ten centrální sklad. Než stačila zvednout ruku a zeptat se paní učitelky, kde že jej najde, otevřela se před nimi na místě, kde byla ještě před chvílí obrovská černá tabule, dřevěná vrata. Ta vedla do tmavého prostoru, podél jehož stěn se tyčily regály až do stropu. Na nich byly vyskládané různobarevné bonbóny, čokolády, gumoví medvídci, lízátko a samozřejmě také kinder vajíčka. Na dalších poličkách pak odpočívala malá autíčka, panenky, plyšáci a další drobné hračky. Víly se seřadily jedna za druhou, paní učitelka stála u vrat a vydávala jim sladkosti nebo hračky podle toho, co stálo na tom kterém papírku. Když došla řada na Ištaramandu, usmála se na paní učitelku a ze zvyku s kulišáckým úsměvem prohodila: „Nevidím tu nikde čokoládový kurník, kam to ty slepičky propánajána snášejí?“ Paní učitelka se na ni přísně zamračila, nechápajíc, o čem to ta holka mluví. „No, přeci ty čokoládový kinder vajíčka, paní učitelko. Jedno bych totiž potřebovala,“ pípla už o něco tišeji a o něco smutněji Ištaramanda. „Ach tááák,“ odsekla paní učitelka suše, natáhla ruku do nejzazšího rohu skladu a podala jí jedno zabalené čokoládové vajíčko. „Tu máš. Však ona tě legrace brzy přejde.“

Když večer Ištaramanda vyrazila z domova, aby splnila svůj úkol, po cestě jí vrtalo hlavou, proč by jí měla přecházet legrace a už vůbec jí nebylo jasné, proč paní učitelka nepochopila její legrační poznámku a kvůli čemu se tak hrozivě mračila. Vždyť to byl jenom vtíp. Malý vtípeček pro zasmání. Nehodlala se tím dále zabývat a pozornost přesměrovala na panelový dům s číslem 45. Našla ho téměř okamžitě. Zvedla oči k nebi. To je ale pěkná výška, pomyslela si. Jeden, dva, tři, čtyři, pět. Tak

„Ano! Co se stalo, paní Šafářová?“ odpověděl strážmistr Boubín ospale, na stanici dorazil před pár minutami a ještě si ani nestačil uvařit ranní kafičko.

„Někdo se v noci vloupal do mého bytu a odcizil mi zubní protézu! A byl to zřejmě nějaký vtipálek, neboť mi místo ní zanechal ve skleničce jakési podivné čokoládové vajíčko!“

„Uklidněte se, paní Šafářová, to musí být nějaký omyl. Proč by vám někdo kradl zubní protézu? A nic jiného vám nechybí?“

„No to nevím, proč by mi kradl zubní protézu a nic jiného si nevzal. Včera před spaním jsem si ji jako každý večer umístila do skleničky na nočním stolku – a teď je fuč! Okamžitě přijďte a tento ohavný zločin vyšetřete!“

„Dobře, paní Šafářová. Tak já tam během dneška někoho pošlu. Máte poničený zámek, potřebujete ho spravit?“

„Ne, je zamčený jako vždy. Ten darebák se sem musel dostat oknem! Mám ho celou noc otevřené dokořán.“

Chudák stará paní, vzdychl strážmistr, když dotelefonoval s paní Šafářovou. Už jí to zřejmě tak nemyslí a zapomíná, kam si co dala. Kdo ví, kde tu svou zubní protézu nakonec najde. Prý tam někdo vlezl oknem! Pche! To by nejspíš musel umět létat! Při té představě se uchechtl. Raději tam ale pošlu nadporučíka Vomáčku, co kdyby na místě našel přeci jen něco podezřelého...

Ištramanda s maminkou stály před vchodem do panelového domu, s hlavami zakloněnými, aby dobře viděly na okna v pátém patře.

„Tamhleto okno to bylo,“ ukazovala Ištramanda mamince, kudy se dostala ke staré paní. „Ne, vlastně to vedle. Mamí, já už si to přesně nepamatuju,“ začala zoufale natahovat víla. „Maminka se pevně rozkročila a zlostně se podívala na šaty, které měla Ištramanda stále ještě na sobě: „Tak teď se ukažte, šaty pořouchlé! Které okno to bylo? Teď právě nastala ta chvíle, kdy musíte pomoci napravit svůj nemístný vtípek! Vtípkum napravujum!“ Šaty však ani nepíply. Ticho po pěšině. Jelikož bylo velmi brzy ráno, nebylo nikde ani živáčka. Jen v dálce byly slyšet pomalé krůčky, které se blížily směrem k nim.

„Dobrý den,“ pozdravila maminka starou paní, která se v tu chvíli objevila se svým brzkým ranním nákupem u vchodu. „Prosím vás, jdeme navštívit jednu známou,“ vysvětlovala maminka opatrně, „bydlí v pátém patře, můžeme s vámi dovnitř?“

„Vy asi myslíte malou Adélku, vidíte, to je ale náhoda, také bydlím v pátém patře, pojedeme tedy nahoru spolu,“ neváhala s odpovědí stará paní a vpustila obě víly dovnitř. Bez zubů se jí špatně mluvilo, ale nedala na sobě nic znát. Ištramanda nikdy v žádném panelovém domě nebyla,

rozhlížela se tedy vykuleně kolem. Když nastupovaly do výtahu, dělala jako by výtahem jezdila každý den. Aha, tak takhle se lidé dostávají do vyšších pater. Říkala jsem si, jak to asi dělají, když neumějí létat, dumala potichu. Stará paní zmáčkla tlačítko s pětikou a výtah se rozjel. Bum! Něco tvrdého náhle dopadlo na podlahu. Všechny zvědavě upřely oči na zem a vykulily je překvapením. „Moje zuby! No né, kde se tady vzaly? Já už myslela, že u mě byl v noci zloděj. To není možné, odkud mi mohly vypadnout? Už mi asi začíná šplouchat na maják,“ dodala smutně stará paní, když se pro zuby shýbala. Výtah zastavil v pátém patře a víly se starou paní vystoupily. Išťramanda se zastyděla. Hned jí bylo jasné, s kým mají tu čest. Koukla na maminku, pak na starou paní a spustila: „Prosím vás, nezlobte se na mě. Víte, já jsem zoubková víla a tyhle zuby jsem vám vzala omylem. To ty moje šaty. Ale já měla takovou radost, že splním úkol lépe, než ostatní, víte. Ani mě nenapadlo, že v posteli neleží Adélka a že ty zuby potřebujete. Ale přišla jsem vám je vrátit. Musely mi teď vypadnout z kapsy...“ vysoukala ze sebe Išťramanda o překot a omluvně hleděla na starou paní.

„Tak takhle to bylo. A já už myslela, že je ze mě blázen!“ usmívala se stará paní. „Tak to vajíčko, které jsem našla ve skleničce místo svých zubů, ve skutečnosti patří sousedce Adélce. Hned je všechno o dost jasnější,“ odpověděla stará paní a smála se a smála, až se za břicho popadala. Když nabrala dech, zadívala se na Išťramandu a pravila: „Jsem ráda, že jsi přišla napravit svůj omyl. To je důležitější, než splnit úkol nejlépe ze všech. A také jsem ti chtěla poděkovat: tahle dobře jsem se dlouho nezasmála! Teď pojdte dovnitř, vrátím vám čokoládové vajíčko, uvařím čaj a vy mi na oplátku povíte něco o zoubkových vílách.“ Išťramanda celá zářila, byla ráda, že se na ní paní nezlobí. A maminka byla pyšná, že má statečnou dcerku, která se dokáže druhému omluvit, když udělá chybu. V duchu pak děkovala šatům, že nakonec pomohly situaci ve výtahu vyřešit tím, že z ničeho nic a ve správný okamžik „vyplivly“ zuby z kapsy na zem, a připustila na vteřinu myšlenku, že ještě nepatří na smetiště, jak původně ve zlosti zamýšlela, a že ještě možná dostanou další šanci...ono vlastně trochu té legrace není vždycky na škodu.

„Haló? To je policie? Tady ještě jednou Šafářová.“

„No ano, paní Šafářová. Už jste chytila toho zloděje?“ žertoval strážmistr. „Nebojte se, nezapomněl jsem na vás, poslal jsem za vámi kolegu, bude nejspíš na cestě.“

„Děkuji vám, pane strážmistře Boubíne, zloděj se přihlásil sám, vrátil se na místo činu.“

To strážmistra udivilo, trochu se nadzvedl ze židle, pozdvihl obočí a řekl: „No tak to mě nenapínejte, pokračujte!“

„Zuby mi omylem vzala zoubková víla, spletla se. Ale přišla mi je vrátit, tak ji za to prosím vás netrestejte.“

Strážmistr otráveně dosedl zpět na židli a trochu nasupeně vzdychl: „Tak zoubková víla říkáte, paní Šafářová. No tak to jsem moc rád, že je záhada vyřešena. Nadporučíkovi Vomáčkovi všechno vysvětlím a řeknu mu, ať ten zatykač na vílu hodí do koše,“ pokračoval suše strážmistr a prudce telefon zavěsil. Tak zoubková víla. Pche! Ta paní se už opravdu dočista zbláznila. Jako bychom tu neměli jiné důležitější věci na práci! Říkal si v duchu strážmistr, ale ve skutečnosti neměli. A on by si tak přál, aby mohl jednou v životě přijít na kloub nějakému opravdu zapeklitému případu. Ale to jsou samí ztracení psi, zuby a teď ještě k tomu jedna zoubková víla zlodějka. „Ach jo,“ vzdychl strážmistr a šel si udělat svoje druhé ranní kafičko.

Ištramanda byla ráda, že se vše nakonec v dobré obrátilo. S paní Šafářovou se skamarádila a ráda ji chodila od té doby navštěvovat. Již ne oknem, ale normálně dveřmi. Ve škole sice nedostala pochvalu, zato svou zbrusu novou historkou o ukradeném umělém chrupu bavila zástupy nových kamarádek. I paní učitelka se přeci jen zvláštnímu splnění úkolu zasmála a dokonce se uvolila zapůjčit milé Ištramandě školní kompas, který ji pak neomylně dovedl k Adélce. Ta již netrpělivě zoubkovou vílu vyhlížela a byla neskonale ráda, když jednoho rána našla pod svým červeným polštářem místo zoubku oblíbené čokoládové vajíčko. To hned běžela k otevřenému oknu, mávala a volala: „Děkuju ti, zoubková vílo! Moc ti děkujuuuu!“